

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Sam Rule & Kelli Peters

I'LL GET YOU!

Drugs, lies and the Terrorizing of a PTA Mom

Copyright © 2016 by Sam Rule & Kelli Peters

Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02260-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SEM RUL I KELI PETERS

NA METI

Istinita priča o teroru kroz koji je prošla
jedna majka, član Saveta roditelja

Preveo Aljoša Molnar

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Ova knjiga je zasnovana na sećanjima Keli Piters i zvaničnim vladinim snimcima i spisima, uključujući i sudske zapisnike. Keli je povezala ove događaje najbolje što je umela i takve ih prepričala Semu Rulu. Opisala je događaje, mesta i razgovore oslanjajući se na svoje sećanje. Veliki broj informacija iz ove knjige mogu se pronaći u javnim sudskim zapisnicima. Neka imena su izmenjena kako bi se zaštitila privatnost ljudi koji su u ovo uključeni.

Ova knjiga je posvećena mojoj fenomenalnoj porodici. Ako ste nam na bilo koji način pomogli da se suprotstavimo Čudovištima Ister ili nas samo bodrili da se pobunimo, onda ste moja porodica. Bile, hvala ti, dragi, za svu ljubav i dobrotu. Sidni, hvala ti, ljubavi moja, za humor i hrabrost. Zbog tebe, ja sam preživela.

Mir, Keli

Ova knjiga je posvećena Dajni i Džejdi. Vi znate zašto.

Sem

Posebnu zahvalnost dugujemo našim prvim čitaocima: Ejmi, Ani, Kesi, Krisu, Kristi, Džanet, Džošu, Ketu, Meniju, Mikiju, Periju i Tini. Ova knjiga je bolja zbog vas. Posebna zahvalnost Krisu iz *Ar-Si-Esa* jer nas je pustio da radimo pored bazena.

S. i K.

P R E D G O V O R

Sedamnaestog februara 2010. majka i advokat iz Okruga Orindž, Džil Ister, optužila je dugogodišnjeg volontera Saveta roditelja i nastavnika Keli Piters da je namerno isključila Isterinog sina iz vannastavnog programa. Optužbe Džil Ister nisu bile istinite. Međutim, događaj je pokrenuo petogodišnju, kako ju je Keli Piters opisala, „kampanju torture“ protiv nje, koja je uključivala spletkе, laži, pretnje, sudske parnice i optužbe o posedovanju droge, i to protiv potpuno nedužne osobe. Završila se krivičnom osudom Džil Ister i njenog muža Kenta, advokata, zbog zločina protiv Keli Piters, mame iz Saveta roditelja. Džil Ister je priznala krivicu i provela četiri meseca u zatvoru. Kent Ister je osuđen za zločin i proveo je šest meseci u zatvoru. Nakon osude za zločin koji su počinili Isterovi, Keli Piters je dobila parnicu za pretrpljen duševni bol, što je za rezultat imalo kaznu od 5,7 miliona dolara na teret Isterovih.

Kako je i zašto sve ovo počelo?

Kada sam prvi put čuo za ovaj slučaj, pre nego što sam upoznao učesnike i detalje, pomislio sam da je reč o senzacionalističkoj priči za tabloide o dve žene koje su se potukle, nakon čega je sve prosto izmaklo kontroli. Prisetio sam se scena iz *Pravih domaćica*, svih njihovih drama i razbijenih vinskih čaša. Pomislio sam, kao što se to dogodi i većini ljudi koji prvi put čuju ovu priču, da je žrtva, u ovom slučaju Keli Piters, sigurno *nešto* uradila Džil Ister što ju

je izazvalo i u njoj probudilo toliki gnev. Na kraju krajeva, izreka „svaka priča ima dve strane“ postoji s izvesnim razlogom. I zaista, postoji i Džilina strana u ovom slučaju. Siguran sam da i ona ima svoje viđenje onoga što se dogodilo i zašto je postupila na takav način, bez obzira na to koliko neki ljudi misle da nije u pravu.

Ali ova knjiga nije o Džil Ister. Niti je o Kentu Isteru, Džilinom suprugu, čoveku koji je krenuo u sprovođenje njenog plana da „srede“ Keli Piters, iako lično nikada nije sreo volontera Saveta roditelja, sve dok se s njom nije suočio na sudu.

Ova knjiga je o Keli, ženi koju sam upoznao pišući njenu priču; jednoj običnoj ženi s plemenitim srcem, ženi koja je, sve do tog trenutka, živela mirnim životom. Uvek se trudila da svaku situaciju sagleda pozitivno. Celu sebe je davala svojoj porodici, prijateljima i zajednici. Spasavala je životinje i volontirala je u radu s decom. Bila je srećna... sve dok se jednog dana nije neobjašnjivo zatekla na nišanu nekoga koga nikada nije srela, pred ženom sklonom destruktiji i, po Kelinim rečima, „mentalno nestabilnom i zlom“.

Prvo što me ljudi uvek pitaju kada čuju da sam ja napisao ovu knjigu jeste: „Koji je bio motiv?“ Zaista, dugo sam i uporno tragao za pravim motivom koji je stajao iza Džilinih i Kentovih zločina. Intervjuisao sam krivičnog javnog tužioca, Kelinog državnog pravnog zastupnika, Keline kolege volontere i prijatelje, ljude koji su tog dana bili u školi, kao i samu Keli. Pročitao sam sudske zapisnike, prepise sa suđenja, postavljao pitanja i sve prekopao. Niko nije mogao da mi dâ čvrst, konkretan motiv i razlog zašto se Džil Ister namerila na Keli Piters.

Bilo je mnogo teorija, to je tačno, a neke od njih biće predstavljene u ovoj knjizi. Ali ono što se zapravo ispostavilo jeste sledeće: ponekad se loše stvari dešavaju dobrim ljudima bez objašnjenja. Neshvatljivi događaji mogu nam se dešavati bez ikakvog smisla i razloga. Ponekad ljudi bez razloga postanu meta drugih. Možemo naučiti na sebe tragediju, ili nevolju, ili traumau, a da za to nismo

krivi. Dobri, nevini ljudi stradaju u saobraćajnim nesrećama od neodgovornih ljudi. Pošteni ljudi, koji se pridržavaju zakona, bivaju obmanuti, prevareni i povređeni. To se dešava svakoga dana. Kao ljudska bića, uvek pokušavamo da saznamo „zašto“ su se nekomе dogodile nezamislive stvari, u nadi da ćemo sami to nekako izbeći.

Ali ponekad, bez obzira na to koliko oprezno ili časno živimo, ne možemo izbeći grom iz vedra neba. Ne možemo da predvidimo nepredvidivo, a posebno kada je reč o nasumičnom kriminalnom ponašanju ili postupcima drugih ljudi koji možda žele da nas povrede.

Često se dešava da ne vidimo kako nam se to sprema.

Nemoćni smo, a život nam je zauvek promenjen zbog slučajnog susreta sa sudbinom.

To je ono što se dogodilo Keli Pitera.

Ovo je njena priča.

Sem Rul

*Izjava doktorke Nine Rod, koja je lečila Keli Pitera
od posledica maltretiranja od strane Isterovih:*

Sebe sam videla kao posrednika u procesu izlečenja od velikog straha i traumatičnih rana koje su zadobili Keli i njena porodica. To znači da sam bila pomoćni instrument. Morala sam da procenim potrebe moje pacijentkinje i odlučim kako da je naoružam terapijskim tehnikama ili joj ukažem na to kako da neophodnu pomoć potraži na neki drugi način.

Moja uloga je bila da osnažim jednu ženu koja se osećala bespomoćno i beznadežno, i koja se plašila za svoj i živote svojih najbližih; ženu koja je bila potpuno uništena. Moja pacijentkinja ne samo da mi je verovala i prihvatila moju

pomoć već je bila i zahvalna zbog svega što sam pružila njoj i njenoj porodici.

Keli je videla kako njen život, sigurnost, reputacija i život njene kćeri bivaju ugroženi i uništeni u jednom danu, možda čak i u nekoliko sati ili nekoliko minuta. Videla je svoj život i život svoje porodice potpuno uništene. Nakon tog kobnog dana i dalje nije znala odgovore na pitanja: Ide li u zatvor? Hoće li je policija proglasiti nevinom ili ne? Šta su ta žena i njen muž još sposobni da urade? Koliko će daleko otići sa svojim nasilnim ponašanjem? Tu nije bio u pitanju samo sindrom posttraumatskog poremećaja i njegovi razarajući simptomi od kojih je patila. Ona je zaista živela iz sata u sat, u noćnoj mori neznanja šta još može da se dogodi njoj, njenoj ćerki ili supругu. Besane noći, košmari, prenadraženosť, strah od svakog iznenadnog zvuka ili događaja, teskoba, ponovno proživljavanje događaja, povlaćenje iz sveta i od prijatelja, samo su neki od problema koji su je svakodnevno mučili.

Klinički sam i forenzički psiholog. Procenila sam stotine traumatičnih slučajeva i pružila mnogima psihološke tretmane radi izlećenja. Moje glavno zapažanje u svim ovim slučajevima bilo je da duboke rane od posttraumatskog stresa ne zarastaju. Uz terapiju i vreme simptomi blede, ali čekaju u senci sve dok ih druga trauma ili stresni događaj ne razdrma i ponovo ne pokrene. Umnogome mi je pomoglo to što sam imala priliku da vidim celoživotni uticaj posttraumatskog stresa kod pacijenata koje sam procenjivala i lečila, i da javno otkrijem da košmari ostavljaju tragove na duši pacijenta.

Porodici sam dijagnostikovala sledeće:

Keli: Posttraumatski stresni poremećaj i opšti anksiozni poremećaj.

Sidni: Posttraumatski stresni poremećaj.

Bil: Inicijalno akutni traumatski poremećaj, opšti anksiozni poremećaj i težak depresivni poremećaj.

Svi smo mi izloženi nemarnom ponašanju drugih. Keli je bila puna poverenja u druge, brižna, pozitivna i nije mogla da poveruje u količinu zlobe nekoga s kim je bila u kontaktu samo nekoliko minuta, a čije je zlobno ponašanje promenilo njen život zauvek. Keli je preuzela kontrolu nad svojim životom, pokušala je da ozdravi i na kraju još više ojača.

U ovoj knjizi ona sada deli svoje izlečenje i osnaženje sa svima onima koji su možda postali žrtve takvih pretnji i postupaka u sličnim situacijama.

Doktorica Nina Rod

J E D A N

Tog poslepodneva, 17. februara 2011, *PT kruzer* boje vanile zaustavio se na parkingu Osnovne škole „Plaza vista“ u Ervajnu, u Kaliforniji. Odmah iza škole, veliko drveće žakaranda lagano se povijalo na povetarcu, spremno da ispusti svoje nežne ljubičaste cvetove na ulice predgrađa i pešačke staze pretvori u prašnjavi ljubičasti tepih. Ovo je bio Ervajn, mesto idilično koliko je to uopšte moguće. Ovo je bio grad gde kriminala skoro da nije bilo. Zapravo, 2015. godine FBI je Ervajn proglasio za najsigurniji grad godine u Sjedinjenim Državama – jedanaesti put zaredom.

Južna Kalifornija je mesto raznih znamenitosti. Tamo se nalazi užurbana oblast Holivuda gde se filmski ugovori sklapaju uz ručkove koji koštaju po petsto dolara. Tamo je Menhetn Bič, gde studenti s koledža žive i odakle redovno putuju do obližnjeg koledža ili centra. Tu su uži delovi grada gde stanovnici žive iza zabarikadiranih prozora i bore se da prežive ispaljene metke i helikoptere koji ih nadleću. Kalifornija je zemlja imućnih i siromašnih, a ovo se najočiglednije vidi u enklavi više srednje klase Ervajna, sedamdesetak kilometara južno od Los Anđelesa.

Kada opisuju Okrug Orindž, ljudi često govore da oni koji su tamo žive „iza narandžaste zavese“. Ovo opisuje osećaj onih koji napuste užurbani Los Anđeles i uđu u paralelnu stvarnost. Ervajn, ponekad nazivan i Oz, poznat je kao naizgled savršen grad, sa

svojim besprekornim i čistim ulicama i uređenim travnjacima. U ovoj savršeno isplaniranoj zajednici sve je potaman onima koji žele da podižu decu na mestu gde je sigurno i mirno. Tu su zelene površine, zajednički bazeni, potpuno novi trgovački centri i dobro opremljene benzinske pumpe na pristupačnim raskrsnicama. Zajednica je poznata po svojim odličnim školama. Na primer, Univerzitet Haj u Ervajnu, nagrađivanu obrazovnu ustanovu, nedavno je za jednu od najboljih obrazovnih ustanova u zemlji proglasio *Ju-Es njuz*. Prosečna cena kuće u Ervajnu je 780.000 dolara, po izveštaju *Ziloua*, iz juna 2016. godine. Čak i spojene, zajedničke kuće izgledaju kao odmarališta, s prelepim bazenima, uređenim baštama i prostorijama za razonodu.

Plavuša koje je izašla iz *PT kruzera*, Keli Pipers, bila je zahvalna na tome što je mogla da živi i podiže svoju ćerku u mestu kao što je Ervajn. Ponekad nije mogla da veruje svojoj sreći što može da pruži svojoj ćerki život u poželjnom predgrađu, i pored činjenice da nije bogatašica. Sa suprugom je živela u skromnom stanu i pazila na svaki peni, kako bi mogla da ostane kod kuće sa Sidni. Kao roditelj volonter, Keli je svako poslepodne provodila u školi, sa svojom ćerkom i ostalom slatkom decom koja su pohađala Osnovnu školu „Plaza vista“. Za majku koja voli decu, šta može biti bolje od toga?

Keli se uputila preko parkinga prema školi. Radovala se tom poslepodnevu, kao i svaki put kada bi se dovezla do „Plaza viste“, svog drugog doma. Kao rukovodilac vannastavnog naprednog programa, ili VNP-a, imala je pune ruke posla. Brinula je o velikom broju dece, od kojih su svi bili uključeni u različite programe, od kivanja do tenisa. Njena dužnost je bila da sve protiče u najboljem redu i da deca budu srećna i zbrinuta. Takođe je pomagala nastavnicima u svemu što je bilo u njenoj moći.

Kelin omiljeni program bio je onaj koji je direktno nadzirala, umetnički program koji je osnovao Savet. Bila je privržena ovom programu, jer je njena ćerka volela umetnost i bavila se njome

odmalena. Keli je volela da svakodnevno učenicima nabavlja pribor za rad, uređuje učionicu, a uživala je gledajući uzbuđena lica dece koja su dolazila. Nikad joj nije dosadilo da ih dočekuje i grli. Nikad joj nije dosadilo da im pomaže da upoznaju umetnost. Najviše od svega Keli je volela to što može da provodi vreme sa svojom desetogodišnjom ćerkom Sidni. Obožavala je svu decu iz programa, ali to što je mogla da se druži sa svojom malom ćerkom bio je najbolji deo dana. Počela je da volontira dok je Sid još bila u obdaništu i pet godina kasnije još je bila tu. Baš sve je poznavala: decu, roditelje ali i predavače. Postojao je razlog zašto je Osnovna škola „Plaza vista“ postala Keli i njenoj ćerki druga porodica.

Dok je Keli ulazila u školu, srce joj se ispunjavalo radošću. U tom trenutku joj se život činio savršenim. Naravno, imala je probleme kao i svi drugi, ali nije to bilo ništa sa čime nije mogla da izađe na kraj. Bila je u srećnom braku, imala bliske odnose sa svojim roditeljima, uživala je u društvu mnogih dobrih prijatelja, imala volonterski posao koji ju je ispunjavao i na kom se osećala cenjeno i potrebno, i mogla je da svaki dan provodi vreme sa svojom prelepom malom ćerkom. Imala je sve što joj je bilo potrebno.

Keli nije znala da će se za nekoliko trenutaka njen život zauvek promeniti.

Sat vremena kasnije pozvana je da izađe iz učionice i jedna službenica joj je rekla da je policija došla da je vidi.

Kada je Keli došla u kancelariju tog službenika, ervajnski policajac joj je prišao i rekao da ju je neko prijavio za nemarnu vožnju i posedovanje narkotika.

Policajac ju je ispratio do njenog auta, koji je blokirao policijski automobil. Jedan helikopter je kružio iznad njih.

Keli je zapanjeno ugledala sasvim vidljivu, veliku kesu marihuane, na zadnjem sedištu, iza vozačkog sedišta. Bila je tu i kesica s tabletama, zajedno s lulom za pušenje kreka.

Policajac je izvadio drogu i pribor iz Kelinog auta i stavio ga na haubu policijskog automobila, naočigled roditelja, službenika škole i dece.

„Ta droga nije moja!“, pobunila se Keli. Počela je da jeca. „Molim vas, sklonite to s automobila. Deca to mogu da vide. Moja ćerka će videti!“

„Ako droga nije vaša“, jedan od policajaca je rekao, „kako je onda završila tu?“

„Sigurno ju je neko ubacio!“

„Ko je to mogao da uradi? Imate li neke neprijatelje?“

Keli je začutala, kada je počela da shvata.

„Da, zapravo, imam neprijatelja.“

„Kako se ta osoba zove?“

„Džil Ister.“

Policajac je zapisao njeno ime.

Keli je počela sva da drhti. Da, to ima smisla.

Džil Ister.

Džil je sigurno umešana u ovo. Ko je drugi mogao da uradi nešto ovako pakosno, ovako zlo?

Naravno.

Niko drugi do Džil Ister.

Godinu dana pre toga susrela se sa Džil prvi i poslednji put. Došlo je do nesporazuma između dve žene, što se završilo tako što je Džil urlala iz sveg glasa: „Srediću te ja!“, dok je Keli uzmicala.

Keli se steglo grlo dok se prisećala ovih reči. Džil je izgovarala ove reči takvim zastrašujućim tonom da joj je jeza prošla duž cele kičme i od tada je svake noći imala košmare.

Činilo se da Džil Ister sprovodi u delo svoje pretnje.

Srediću te ja!

Danas je 17. februar... godinu dana posle prvog konflikta sa Džil. Droga se misteriozno našla u Kelinom autu. Ovaj datum nije mogao biti slučajnost.

DVA

Mame iz predgrađa nisu imune na pojavljivanje u vestima. Uzmimo na primer slučaj Pamele Smart, nastavnice koja je naterala učenika da ubije njenog muža. Ili Vande Holovej, majke iz Teksasa, koja je angažovala plaćenog ubicu da ubije mamu glavne navijačice, s nadom da će tako obezbediti mesto svojoj ćerki u timu.

Biti domaćica koja razvozi decu i mesi kolače ne garantuje vam miran život. Niti garantuje normalnost. Zapravo, u nekim slučajevima, ličnost majke i domaćice je fasada iza koje se možda krije ambiciozna žena. Deca se možda koriste kao pioni za sprovođenje planova žena koje su ranije koristile takve veštine za napredovanje u poslu. Sirova ambicija nije ulaznica za sale upravnih odbora sveta. Kao što će svaka mama potvrditi, ponekad se i najambiciozniji ljudi mogu pronaći upravo u školama i predgrađima Amerike.

Možda je reč o malom procentu žena koje na ovakav način funkcionišu, ali se one vrlo lako prepoznaju u gradovima širom zemlje. To je majka koja dolazi u školu veoma pomodno obučena, savršene frizure i potpuno našminkana. Možda je to žena koja ima dve dadilje, pa može da trčkara po gradu zbog botoksa, manikira, pedikira i podnevnih masaža, umesto da ide u nabavku namirnica ili da na vreme uzima decu iz škole. Možda je tip žene što ogovara druge žene koje smatra pretnjom, širi tračeve, pa čak i laže, ako je potrebno. Majstor je za psihološki rat protiv žene koju smatra

pretnjom. Hvaliće se svojom savršenom decom i nek im je bog u pomoći ako ona to nisu. Takvu majku često iza leđa nazivaju „helikopter mama“ nastavnici ogorčeni njenim visokim standardima i oholim stavom. Sve će uraditi da joj deca budu iznad proseka i da se to odrazi i na nju jer, zapravo, deca u svemu tome uopšte nisu bitna.

Stvar je u takmičenju. Stvar je u pobedi.

U Osnovnoj školi „Plaza vista“, kao i u svakoj drugoj školi, postoje ovakve žene.

Keli Piters, kako su je opisali ljudi koji su je poznavali, nije bila ovaj tip žene.

Zapravo, ona je bila sasvim jednostavna i nezahtevna.

„Ona je više kao jedna veoma prizemna hipi mama“, rekla je njena prijateljica Monik. „Veoma je prizemna i vredna. Nikad ne ide uz dlaku. S razlogom na svom automobilu ima znak mira.“

Keli ćete pre videti kako trčkara s lenonkama i u bebi-dol haljini nego u pomodnim farmerkama od petsto dolara i dizajniranim cipelama.

Kao ćerka konobarice / trenera konja i prodavca osiguranja / bubnjara, Keli je cenila naporan rad i živela skromno. Celog života je radila, i to još od najranijih dana, istovremeno se starajući o svoja tri mlađa brata, dok su im roditelji radili noćne smene.

Ali Keli se nikada nije žalila. Zapravo, uživala je napornom radu. „Uvek sam volela što sam stalno zauzeta“, rekla je. „U tome pronalazim najveću radost. Volim da budem produktivna.“

Naravno, Keli ima i mane, kao i svi ostali. Previše je poverljiva, do te mere da je oholi ljudi često hvataju nespemnu. Ona ne zna kako da igra tu „igru“ s onom vrstom žena koje iza veselog osmeha imaju tajne planove. Keli je majka govorila: „Previše si fina. Jednoga dana će ti se to obiti o glavu.“

Džil Ister je diplomirala pravo i bivši je advokat. Njeni roditelji su živeli u jednom od najbogatijih krajeva Njuport Biča. Džil je živela u Ervajnu, u kući vrednoj milion dolara.